
KOLIKO TE OŠTANE, KO GRE PUŠČAVA SKOZI TEBE?

Robert Kereži

ULTRA X SAHARA 2026:
RAVNOTEŽJE MED TEMPOM,
ENERGIJO IN ODLOČITVAMI

**Puščava ne
nagrajuje
samozavesti.
Nagrajuje
natančnost.**

Serija Ultra X

Ultra X Sahara je še ena izmed številnih svetovnih etapnih tekaških tekem v organizaciji World Ultra Corporation Ltd, ki od leta 2019 svoj koledar vsako leto širi z novimi, atraktivnimi destinacijami in tekaškimi izzivi — od Mehike, Šrilanke in Maroka do Kenije, Ruande, Škotske, Azorov, Madeire, Jordanije, Walesa, Nevade, Slovenije...

Tekmovanja sledijo principu, podobnemu dirki Marathon des Sables, kar pomeni, da so tekmovalci v osnovi samooskrbni. Organizator zagotavlja vodo na kontrolnih točkah ter vročo vodo v ciljnem taboru, medtem ko tekači sami poskrbijo za prehrano in osnovno opremo. Ključna razlika je v logistiki: organizator prevaža večino opreme, ki jo tekači potrebujejo v kampih, kar omogoča večji fokus na tek, ritem in upravljanje napora.

Poleg klasičnih formatov (110 km v dveh dneh in 220 km v petih dneh) bodo letos oktobra prvič organizirali tudi šestdnevno, 330-kilometrsko dirko v južni Afriki, na katero nas je bilo povabljenih le 70 tekačev.

Kot psihofizično pripravo nanjo sem izbral prav Ultra X Sahara — petdnevno etapno dirko skozi maroško puščavo. Okolje, kjer zmogljivost ne temelji zgolj na hitrosti, temveč predvsem na sposobnosti upravljanja energije, prilagajanja, ritma in odločitev skozi več dni.

Afrika mi ni tuja. To je bil moj že četrti nastop na tem kontinentu (Ultra X Morocco, Ultra X Tanzania, Ultra-Trail Cape Town), kar pa se je hitro izkazalo za dvorezen meč.

Puščava ne nagrajuje samozavesti. Nagrajuje natančnost.

In že prvi dan me je na to opomnila zelo neposredno.

Dan 1

Preagresiven začetek

Prvi dan sem začel prehitro. Namesto da bi postopoma začel odkrivati teren in poslušati, kako se telo odziva nanj, sem že od starta prestavil v tempo, ki je presegal pogoje in dolžino etape.

Start se je zgodil še v temi, ko je bil svet tišji, kot bi moral biti, in so robovi sipin šele začeli loviti prve sledi svetlobe. Zrak je bil hladen, a v njem si že čutil, kaj prihaja — sonce tukaj ne vzhaja nežno.

Prvi kilometri so minevali lahkotno, skoraj varljivo. Telo še ne ve, kaj ga čaka, ali pa se pretvarja, da ne ve, in ravno zato dovoliš, da te ritem odnese nekoliko dlje, kot bi bilo smiselno.

Ritem je bil hiter. Prehiter.

Z Oliverjem Bosanquetom in Dominicom Slackom smo hitro prišli v ospredje. Tempo je bil visok, gibanje tekoče, energija močna, in v takih trenutkih ne razmišljaš o ceni, ki jo boš za to plačal kasneje.

Samo tečeš.

Po približno petnajstih kilometrih se je začelo lomiti. Dominic je postopoma stopnjeval tempo in se začel oddaljevati, jaz pa sem ostal z Oliverjem, a bilo je jasno, da je le vprašanje časa, kako dolgo bom še lahko držal ta ritem.

Prelom se je zgodil okoli dvaindvajsetega kilometra — še globoko v prvi polovici etape, ki je merila 54 kilometrov.

Upočasnil sem.

Ne kot odločitev, ampak kot posledico.

Korak je postal težji, ritem razbit, energija je začela uhajati hitreje, kot sem jo lahko nadomeščal. Nekaj kilometrov sem tekel sam, dokler me ni ujel Steffen Neupert, in prav tu se je začel najin boj za tretje mesto.

Prostor okoli naju je izginil, fokus se je zožil na korak, dihanje in razdaljo med nama. Na koncu je bil močnejši on.

V zaključku etape je pospešil in si priboril nekaj minut prednosti.

Prvi dan se je zaključil z jasno sliko.

Napaka je bila narejena.

In dolg ustvarjen.

Ko prečkaš ciljno črto, se dirka ne konča. Samo spremeni obliko. Telo preplavi adrenalin, nato olajšanje, potem utrujenost, in prav v tem zaporedju se skriva nevarnost, saj te občutek, da je dneva konec, lahko hitro zavede.

A v resnici se takrat začne drugi del dirke.

Rutina.

Najprej voda, ki zdaj postane valuta preživetja — nekaj za hidracijo, nekaj za regeneracijo, nekaj za pripravo hrane. Kuhanje je preprosto, skoraj asketsko: vroča voda in liofilizirana hrana, brez okusa domačnosti, a z jasno funkcijo. Medtem pripravim beljakovinski napitek, ki ima natančno določeno vlogo.

Regeneracija ni občutek. Je odločitev.

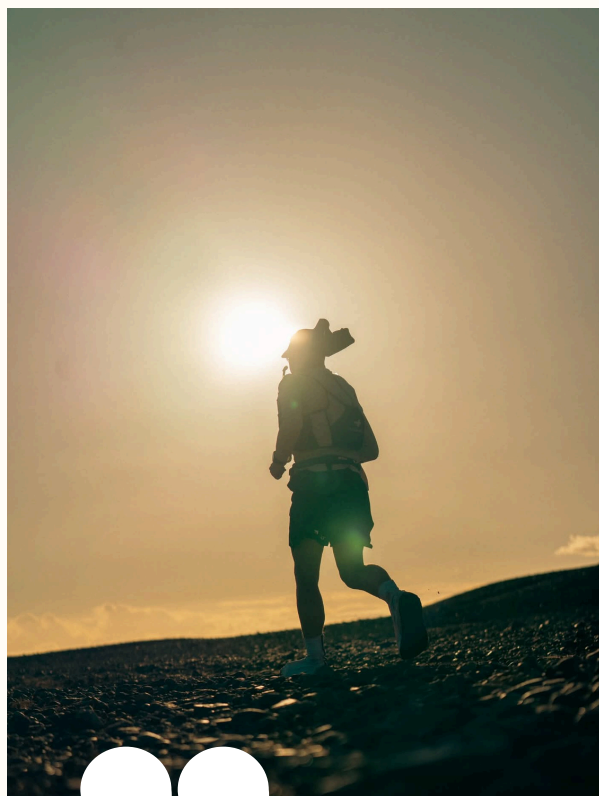
Okoli mene se vzpostavi tiha skupnost, pogovori so kratki, razdrobljeni, vsak deli le del zgodbe — koliko je spil, koliko pojedel, kako se počuti, kaj pričakuje jutri.

Več ni potrebno.

Medicinski šotor razkrije realnost telesa — žulji, odrgnine, utrujenost. Noge, ki so zjutraj še delovale močne, tukaj dobijo svojo pravo podobo. Na srečo sem med tistimi v manjšini, ki pomoči (še) ne potrebujemo.

Ko se vrnem v šotor, se dan počasi umiri. Ležim v spalni vreči, telo še vedno vroče od dneva, misli pa se zožijo na preprosto nalogo: jutri vstati in začeti znova.

Dirka se ne odvija samo med etapami. Odvija se tukaj. V tišini med njimi.

”

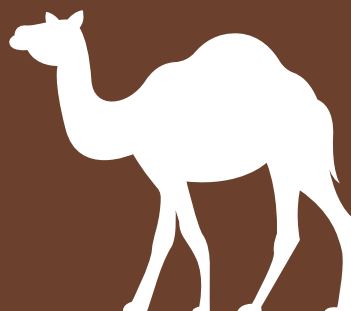
Prvi dan se je zaključil z jasno sliko. Napaka je bila narejena. In dolg ustvarjen.

DAN 1 – STATISTIKA

54 km | 6 h 11 min | 4.259 kcal
30–34 °C | tehničen teren

FUELING:

9 Neversecond C30 Energy Gels
2 ploščici Neversecond C30 Fuel Bar
3.5 l tekočine:
7 meric praška Neversecond C30 Sports Drink
2 merici praška Neversecond P30 Recovery Drink Mix

Dan 2

Drugi dan ne pušča več prostora za iluzije. Kar si naredil prvi dan, pride s tabo na start — v nogah, v energiji, v odločitvah, ki jih ne moreš več popraviti, lahko jih samo upravljaš. Telo ni več sveže, vsak korak ima svojo težo, vsak odziv svojo ceno, in če si prvi dan prestopil mejo, jo zdaj nosiš s sabo.

Zato drugi dan ni več vprašanje hitrosti, temveč upravljanja — energije, ritma in odločitev, ki se bodo pokazale šele kasneje. Temperatura se hitro dvigne, senca ne obstaja, prostor je odprt in neizprosno.

Fueling postane osnova vsega. Cilj je jasen: približno 80 do 90 gramov ogljikovih hidratov na uro in med 750 ter 1.000 mililitrov tekočine, a telo ne sodeluje vedno. Usta so suha, voda izgine prehitro, sol se nabira na koži, mišice postajajo trde, prvi znaki žuljev se začnejo pojavljati.

Okoli petindvajsetega kilometra sprejemam odločitev.

Odločitev

Ne bom več sledil tempu, ki ni moj.

Poiskal bom ritem, ki ga lahko vzdržujem. Steffen odide naprej, jaz pa ga prvič zavestno ne lovim. Počakam skupino treh tekačev in se jim priključim. Njihov ritem je stabilen, učinkovit, brez odvečnih pospeševanj, in prav v tem začnem ponovno graditi svoj dan.

Teren se spremeni, sipine prevzamejo prostor, pesek postane upor, gibanje zahteva več energije. Prilagodim korak, skrajšam odziv, zmanjšam izgube.

Po dobri uri teka v tem ritmu se pred nami pojavi Steffen.

Tokrat drugače. Ne kot cilj. Kot posledica.

Ko ga ujamemo, ne more več priključiti. V tistem trenutku se pred nami dvigne ogromna sipina. Masivna, skoraj nerealna v svoji velikosti, stena peska, ki razbije ritem in zahteva popolno prilagoditev. Vzpon dvigne srčni utrip, poveča porabo energije in takoj kaznuje vsako pretiravanje.

Vzpon opravi s pomočjo tekaških palic. Vzdržujem enakomeren tempo, korak za korakom, dokler se gibanje ne zoži na osnovno funkcijo. Dihanje postane globoko in ritmično, pogled usmerjen nekaj metrov pred sabo. Ni več razmišljanja o razdalji ali tekmečih. Samo še gibanje.

Ko dosežem vrh, dvignem roke in iz mene uide krik, ki ni izraz zmage, temveč sprostitve napetosti, ki se je nabirala skozi celoten vzpon.

”

Ta dan ne zmagam zaradi moči. Zmagam zaradi ravnotežja — med vnosom in porabo, med ambicijo in potrpežljivostjo, med egom in zavedanjem.

Tam sprejemem še eno odločitev.

Ne grem naprej sam.

Zato počakam. Najprej spustim v ospredje trojico, ki mi je držala ritem, nato Steffena. To ni trenutna taktika, temveč dolgoročna odločitev, ki presega en sam dan. Nadaljujema skupaj, gibanje je mirno, skoraj zadržano, brez potrebe po dokazovanju.

V zaključku etape postopno dvignem ritem, kontrolirano, brez preseganja meje, kjer bi se sistem začel podirati. Razlika se začne odpirati. Skupino dohitiva in med nami prične nastajati razpoka. Ni velika, a je dovolj, da spremeni razmerje moči.

V cilj prideva skupaj. Brez eksplozije, brez potrebe po sprintu, z občutkom nadzora, ki ga prvi dan ni bilo.

Ta dan ne zmagam zaradi moči. Zmagam zaradi ravnotežja — med vnosom in porabo, med ambicijo in potrpežljivostjo, med egom in zavedanjem.

Steffenova prednost prvega dne ostane v številkah. Moja se začne graditi v sistemu. In v etapnih dirkah je prav ta razlika tista, ki se na koncu pokaže kot odločilna.

Dan se zaključi tam, kjer se je začel, a občutek je popolnoma drugačen, saj se telo medtem že spremeni, utrujenost se poglobi, in vse, kar je bilo prvi dan še novo, zdaj postane del sistema, ki te ne vpraša, ali si pripravljen.

33 kilometrov kroga pomeni vrnitev na isto mesto z drugačnim telesom.

Ko pridem v cilj, ni več evforije, samo preklon v rutino, ki jo zdaj izvajam brez razmišljanja. Voda, hrana, regeneracija — vse poteka v zaporedju, ki ga ne prekinjam. Lakote ni. A telo hrano potrebuje.

Žulji so se začeli kazati, a še niso kritični, zato se odločim, da preskočim medicinski šotor in se raje posvetim sproščanju iliopsoasa, ki me je ta dan večkrat opozoril nase. Počasi, kontrolirano sproščam napetost in pripravljam telo na naslednji dan.

Tabor je tišji. Manj besed, manj energije za razlago, več notranjega procesa.

In potem pride dež.

Nepričakovano, vztrajno, dovolj močno, da razbije rutino. Nekateri šotori začnejo popuščati, voda najde pot, oprema se zmoči, ljudje se selijo.

Puščava vedno najde način. Tokrat ne s soncem. Z vodo. Del našega šotora ostane suh, in ko se stvari umirijo, ostaneva v njem samo še dva. Prostor se odpre, tišina postane bolj izrazita, dan pa se zaključi brez potrebe po analizi.

Misli se zožijo. Na jutri. Na naslednji korak. Dirka ni več nekaj, kar te čaka. Postane prostor, v katerem si. In iz katerega ni izhoda.

Samo nadaljevanje.

33 kilometrov kroga pomeni vrnitev na isto mesto z drugačnim telesom.

DAN 2 – STATISTIKA

33 km | 4 h 40 min | 3.037 kcal

30–34 °C | sipine, pesek, kamni, mešan teren

FUELING:

6 Neversecond C30 Energy Gels

2 ploščici Neversecond C30 Fuel Bar

3 l tekočine:

6 meric praška Neversecond C30 Sports Drink

2 merici praška Neversecond P30 Recovery Drink Mix

Dan 3

Ko puščava spregovori

Tretji dan se začne drugače kot prejšnja dva, ne zato, ker bi se spremenila disciplina ali ker bi telo nenadoma postalo lažje, temveč zato, ker se spremeni prostor okoli nas, in s tem tudi način, kako se moramo gibati skozi njega.

Čez noč je deževalo. Ne rahlo, ne simbolično — ampak dovolj, da je puščava, ki jo običajno povezujemo s sušo in stabilnostjo, začela kazati svojo drugo plat. Sahara ni enotna, ni statična površina peska, ampak sistem, ki reagira na vsak dotik, in ko se odpre nebo, voda ne izgine, temveč se začne zbirati, usmerjati in na določenih mestih ustvarjati tokove, ki jih ne moreš več ignorirati.

Zjutraj zato ne tečemo po istem terenu.

Pred nami se pojavi voda.

In to ne kot mirna ovira, temveč kot sila. Prečkanje rek postane del dirke, a ne v klasičnem smislu. Nekje je voda še obvladljiva, drugje pa že prehaja v deroč tok, ki v nekaj minutah pokaže svojo pravo naravo. Tok ni konstanten — ampak raste. Iz minute v minuto postaja močnejši, širši, globlji.

Nekatere tekmovalce zato ustavijo. Ne zaradi utrujenosti. Ampak zaradi razmer.

Na določenih prehodih čakajo džipi, vrvi so napete z enega brega na drugega, in pomoč postane del sistema — ne kot znak šibkosti, temveč kot nujen mehanizem, ki omogoča, da dirka sploh lahko poteka naprej. Tekmovalci, ki so počasnejši ali bolj izčrpani, potrebujejo pomoč, in prav tam se pokaže razlika med nadzorom in izgubo nadzora.

Sahara ni več le pesek, temveč gibanje.

Steffen, ki je ta dan nekaj minut za mano, se znajde v eni od teh situacij in s telefonom posname ogromen val vode, ki se spušča proti njemu — trenutek, ki ga ne moreš vnaprej izračunati, ampak ga moraš prebrati v delčku sekunde.

V zadnjem trenutku preide na drugo stran, tik preden ga tok ujame, le šestindvajset minut kasneje pa nekdo drug posname popolnoma drugačno sliko: gmoto vode, pomešane s peskom, ki se vrtinči v silovitem toku, globokem tudi meter ali več, in s svojo močjo odnaša vse, kar se znajde na njeni poti.

To ni več zgolj voda. To je sila. Vrtinec, ki preoblikuje teren, premika pesek, briše poti in spreminja smer gibanja v trenutku, in prav tam postane jasno, da narava ni kulisa, temveč sistem s svojo logiko, svojim ritmom in svojo močjo. Tretji dan zato ne zahteva le fizične pripravljenosti, ampak predvsem sposobnost branja okolja — prepoznavanja trenutka, ko moraš iti, in trenutka, ko moraš počakati, ko moraš prečkati, in ko moraš poiskati drugo pot. Ni več vprašanje, kako hitro tečeš, ampak kako dobro razumeš prostor, skozi katerega se giblješ.

In danes je ta prostor glasen.

Kljub temu mi je ta dan uspelo narediti razliko, ne veliko in ne dramatično, a dovolj, da se je začelo premikati ravnotežje, ki se je po prvih dveh dneh zdelo precej bolj stabilno na njegovi strani. Steffen je večino dneva tekel za mano, nekje v razponu pet do deset minut, kar je pomenilo, da sem ga imel ves čas nekje v zavesti, ne pa tudi neposredno v vidnem polju, in prav ta razdalja mi je omogočala, da sem lahko večji del etape tekel sam, v lastnem ritmu, kjer sem nadzoroval energijo, dihanje in odločitve, kako daleč lahko še grem brez tveganja, da bi kasneje plačal previsoko ceno.

Nekje na sredini etape sem tempo nekoliko umiril in se priključil že znani trojici — Stevenu, Jakeu in Mitchu, katerih gibanje je bilo stabilno, skoraj metronomsko, brez odvečnih pospeševanj in brez nihanj, ki bi razbijala ekonomijo teka, zato sem v njihovem ritmu za nekaj časa ponovno vzpostavil ravnotežje in nadzor nad porabo energije.

Stefena sem nekajkrat še videl za nami, vendar se ni približal na več kot dvesto do tristo metrov, vedno v istem razponu, vedno dovolj blizu, da ga zaznaš, in dovolj daleč, da ne moreš neposredno vplivati nanj, zaradi česar nisem vedel, ali taktizira ali pa je to dan, ko telo začne vračati dolg prvih dveh etap.

Približno deset kilometrov pred ciljem pa sem začutil, da imam kljub vsem razmeram še dovolj rezerve, da lahko poskusim narediti naslednji korak. Noge so bile še vedno odzivne, korak stabilen, dihanje pod nadzorom, zato sem postopoma dvignil tempo in prehitel trojico, ki pa na moj poskus ni reagirala, temveč je nadaljevala v svojem enakomernem ritmu, kot da moj premik ne vpliva na njihovo strategijo.

To mi je dalo dodatno svobodo.

Ko sem se odlepil od skupine, sem nadaljeval nekoliko hitreje, a še vedno kontrolirano, pri čemer sem pozorno spremljal razdaljo za seboj in hkrati skrbel za osnovne elemente, ki v takih trenutkih odločajo o uspehu — redno hidracijo, zadosten vnos elektrolitov in pravočasno energijo, ki sem jo dopolnil z zadnjim gelom in polovico energijske ploščice.

Takrat se je pojavila misel, ki je spremenila dinamiko dneva. Da lahko naredim razliko. Da se lahko približam. In morda tudi prehitim. Ta misel ni prinesla pritiska, temveč dodatno energijo, ki mi je omogočila, da sem kljub mehkejši podlagi, prepredeni s sipinami, ohranil tempo in fokus vse do zaključka etape.

Zadnje kilometre sem odšteval z nadzorom, občasno pogledal čez ramo, vendar daleč za sabo nisem videl nikogar, kar mi je potrdilo, da se razlika povečuje. Ko sem prečkal ciljno črto, je bila slika jasna.

Devet minut prednosti pred Stefenom in dvanajst minut pred trojico.

Tretja etapa me je dvignila na skupno tretje mesto, pri čemer prednost ni bila velika, a je bila dovolj, da je odprla prostor za razmišljanje o končni uvrstitvi.

Ravno toliko, da sem si dovolil začeti sanjati.

In ravno dovolj malo, da sem vedel, kako hitro se lahko vse obrne.

Kajti višje kot letaš, globlji je padec.

**Višje kot letaš,
globlji je padec.**

DAN 3 – STATISTIKA

48 km | 5 h 50 min | 4.231 kcal
30–34 °C | tehničen teren, reke, sipine

FUELING:

8 Neversecond C30 Energy Gels
2 ploščici Neversecond C30 Fuel Bar
3,5 l tekočine:
7 meric praška Neversecond C30 Sports Drink
2 merici praška Neversecond P30 Recovery Drink Mix

Dan 4

Ko razpoka pride na površje

Četrty dan se ne začne v nogah, ampak v glavi, in to začutim že na startu, kjer je vse na videz enako kot prejšnje dni, a hkrati nekaj očitno ni več na svojem mestu.

Ne gre za bolečino, ki bi jo lahko jasno lociral, niti za utrujenost, ki bi jo lahko sprejel kot del procesa, ampak za občutek razpršenosti, kot da se je fokus, ki me je držal skupaj prejšnji dan, razlil čez robove, in zdaj potrebujem čas, da ga sploh začnem ponovno sestavljati.

Večer pred tem je pustil posledice, rutina je bila prekinjena, priprava površna, začetek dneva pa zato ni več miren, temveč rahlo kaotičen, in prav v takih detajlih se začne nabirati razlika, ki jo kasneje plačaš z obrestmi.

Prvi kilometri minejo hitreje, kot bi si želel, ne zato, ker bi zavestno napadal, ampak zato, ker nimam pravega nadzora nad tempom, saj korak ni več ekonomičen, dihanje ne najde globine, misli pa skačejo med preteklim dnem in tem, kar bi moral biti danes.

To ni več tok, temveč iskanje ravnotežja. In zelo hitro postane jasno, da ga danes ne bom našel zlahka.

Steffen je nekje v bližini, ne vedno v vidnem polju, a dovolj blizu, da ga čutim kot stalno prisotnost, ki ustvarja pritisk, saj razlika, ki sem jo ustvaril prejšnji dan, ne deluje več kot prednost, ampak kot nekaj, kar moram braniti.

Poskušam držati ritem, a telo ni več usklajeno, in prav v teh majhnih odstopanjih se začne nabirati izguba, ki jo sprva komaj zaznaš, potem pa postane vse bolj očitna.

In potem se zgodi še nekaj.

Začnejo me prehitevati.

Ne tisti, ki so bili ves čas v ospredju, ampak tekači, ki so bili v prejšnjih etapah daleč za mano, počasnejši, bolj neenakomerni, zdaj pa me eden za drugim dohitevajo in prehitevajo, kot da stojim na mestu.

To ni več samo fizičen padec. To je psihološki udarec. Vsak korak, ki ga naredijo mimo mene, mi vzame del ritma, del samozavesti, del fokusa, in počasi se začne pojavljati občutek, da ne izgubljam samo tempa, ampak nadzor nad samim sabo.

Kot da mi možgani blokirajo gibanje. Kot da si sam postavljam meje, ki jih prej ni bilo. Kot da sabotiram sam sebe?

Steffen me v tem procesu ujame in prehiti, ne z napadom, ampak z enakomernim ritmom, ki ga sam ne uspem več držati, in takrat postane jasno, da danes ne tečem več za tretje mesto, ampak poskušam omejiti škodo.

Kljub temu pride trenutek, ko se prostor ponovno odpre.

”

Odločitev, da je boj za tretje mesto izgubljen, se v resnici ne zgodi v cilju. Zgodi se tukaj. Na tej ravnini.

Dolg vzpon na kamnito vzpetino zahteva drugačen tip gibanja, več moči, več koncentracije, več tehnične natančnosti, in prav tam se mi uspe za kratek čas ponovno sestaviti, ujeti ritem in se vrniti v dirko. Na zahtevnem spustu, kjer je vsak korak odločilen, ponovno prehitevam nekaj tekačev in za trenutek se vrnem na četrto mesto, tik za Steffenom.

To je edini svetli trenutek dneva. A ne traja dolgo. Zadnjih dvajset kilometrov je ravnina. Dolga. Enolična. Ne dopušča skrivalnic. In prav tam se razpad dokončno pokaže.

Ritem, ki sem ga na vzponu še uspel ujeti, se razblini, noge postanejo težke, misli prazne, in vsak kilometer se vleče dlje, kot bi smel. Tekачi, ki sem jih prehitel, me ponovno lovijo, nekateri me tudi prehitijo, in jaz nimam odgovora. Ne fizičnega. Ne psihološkega.

Odločitev, da je boj za tretje mesto izgubljen, se v resnici ne zgodi v cilju. Zgodi se tukaj. Na tej ravnini. Ali pa že nekoliko prej?

Ko pridem v cilj, je razlika jasna. Etapo zaključim na enajstem mestu. Steffen je štirideset minut pred mano. To ni več razpoka. To je padec.

In čeprav se je večina tega dne odvijala v glavi, je telo ves čas pošiljalo svoje signale. Razboleli žulji, ki so se oblikovali že prejšnji dan, so zdaj postali konkreten omejitveni faktor — vsak korak je imel svojo ceno, vsak odziv je bil rahlo prilagojen, da bi se izognil bolečini, in prav te majhne prilagoditve so skozi kilometre razbile učinkovitost gibanja.

Ni bil samo en razlog. Bil je seštevek. Četrty dan ni bil moj. A me ni zlomil.

In to je edina stvar, ki jo lahko vzamem s sabo v zadnji dan.

DAN 4 – STATISTIKA

55 km | 7h 33 min | 4.931 kcal

30–34 °C | tehničen teren, sipine, dolgi ravninski oddseki

FUELING:

10 Neversecond C30 Energy Gels

2 ploščici Neversecond C30 Fuel Bar

4 l tekočine:

8 meric praška Neversecond C30 Sports Drink

2 merici praška Neversecond P30 Recovery Drink Mix

Dan 5

Skupaj do konca

Zadnji dan se začne drugače kot vsi prejšnji.

Ne zato, ker bi bilo telo spočito ali ker bi pogoji postali lažji, ampak zato, ker že na startni črti čutiš, da se nekaj zaključuje. Da je konec blizu. In ta občutek spremeni vse. Kilometri pred tabo se ne zdijo več tako težki. Ne zato, ker bi jih bilo manj. Ampak ker veš, da so zadnji.

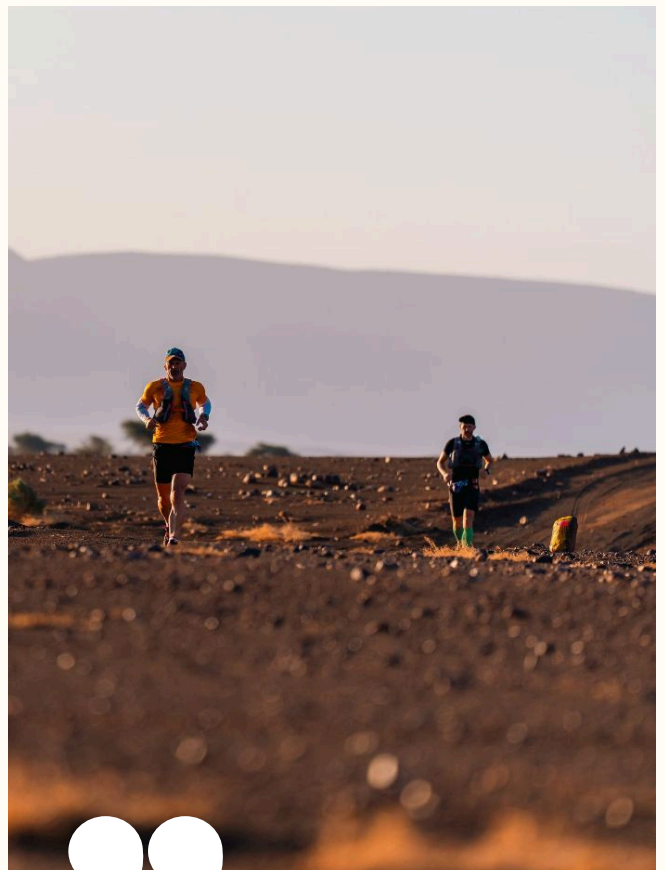
Teren je razgiban, mešan, nepredvidljiv, kot da želi še zadnjič preveriti, ali si se v teh dneh res naučil brati prostor, ali samo preživljaš korak za korakom. Pesek, trša podlaga, kamniti odseki — vse se izmenjuje, a tokrat nič več ne preseneti.

Telo je utrujeno. A sprejeto. Bolečina je prisotna. A znana.

S Steffenom sva skoraj ves čas skupaj, ne več kot nasprotnika, ki iščeta šibkost drug v drugem, ampak kot dva tekača, ki razumeta, da je njuna zgodba na tej dirki prepletena bolj, kot bi si želela priznati na začetku.

Ritem se uskladi sam od sebe. Brez besed. Brez dogovora. Včasih gre naprej on, včasih jaz, a razlike so majhne, skoraj nepomembne, kot da ni več potrebe po dokazovanju, kdo je močnejši, ampak samo še, kako priti do cilja.

V zadnji četrtini dirke se mu uspe nekoliko oddaljiti. Nekaj sto metrov razlike, nič dramatičnega, a dovolj, da se ponovno pojavi tisti znani občutek, da moraš nekaj narediti. Tokrat ne reagiram takoj. Pustim, da se prostor razvije. Pustim, da telo samo najde odgovor. In neke sedem kilometrov pred ciljem se to zgodi.

”

Že na startni črti čutiš, da se nekaj zaključuje. Da je konec blizu.

Korak se sestavi. Ritem se umiri. In razdalja se začne zapirati. Ne z napadom. Z vztrajnostjo.

Ko ga ujamem, ni nobene eksplozije, nobene geste, nobenega trenutka, ki bi ga lahko izpostavil kot prelomnega. Samo pogled, kratek nasmeh, in razumevanje, ki ne potrebuje besed. Od tam naprej ne tečeva več drug proti drugemu. Tečeva skupaj.

Zadnji kilometri minejo v tišini, a ne prazni, temveč polni vsega, kar se je zgodilo v teh dneh — vseh odločitev, napak, dvomov, vzponov in padcev, ki so naju pripeljali do te točke.

Ko se približujeva cilju, je jasno, da ga ne bova prečkala vsak zase. Prečkala ga bova skupaj. Z roko v roki. Ne kot zmagovalca. Ne kot poraženca. Ampak kot borca. Sotekmovalca. Rivala. In na koncu — kot prijatelja.

Ko se objameva v cilju, je občutek drugačen kot vse, kar sem doživel v prejšnjih dneh. Ni več napetosti, ni več primerjanja, ni več vprašanja, kdo je bil boljši. Je samo priznanje. Da sva potrebovala drug drugega. Da sva drug drugega potiskala preko meja, za katere nisva niti slutila, da jih lahko preseževa. In prav v tem je bistvo.

Ne v času. Ne v uvrstitvi. Ampak v tem, koliko te ostane, ko greš skozi vse to. In koliko ste ostane, ko gre puščava skozi tebe.

”

Drug drugega sva potiskala preko meja, za katere nisva niti slutila, da jih lahko preseževa.

DAN 5 — STATISTIKA

36 km | 4 h 15 min | 3.032 kcal
30–34 °C | tehničen teren, sipine

FUELING:

6 Neversecond C30 Energy Gels

1 ploščica Neversecond C30 Fuel Bar

3,5 l tekočine:

7 meric praška Neversecond C30 Sports Drink

2 merici praška Neversecond P30 Recovery Drink Mix

